

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

Köz

Kahrolsun Şovenizm!

**Kürtlerin Esareti,
İşçilerin Esaretidir!**

**Kürtlere Özgürlük!
Ortadoğu'ya Barış!**

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) ARALIK 2019 ÖZEL SAYI 1 www.kozgazetesi.org

Kürtlerin Vurulduğu Zincire Ses Çıkarmayanlar

İnsanca Yaşamdan Söz Etmesin

BİR İSYAN DALGASININ İÇİNDEYİZ

2020 yılına Şili'den Lübnan'a, Hong-Kong'dan Sudan'a uzanan bir ayaklanma dalgasının içinde giriyoruz. Geçen sene sarı yelekliler hareketiyle sarsılan Fransa'daki son grevler, emperyalist metropollerin de bu dalganın dışında kalmadığını gösteriyor.

Bugünkü isyanlarla 2000'lerin başındaki küreselleşme karşıtı hareketler arasındaki farklılıkları görmek zor değil. O dönemki hareketler bir ülkedeki eylemden ötekine koşturan eylemcilerle varoluyordu. Bugünkü eylemler ise daha kitlesel, daha kararlı ve daha militan karakterde. Bugünkü protestolar hükümetleri o döneminkiyle kıyaslanamayacak ölçüde sıkıştırıyorlar.

İki temel gerçek gözler önüne seriliyor. Birincisi, sermaye dünyanın hiçbir yerinde emekçilere huzur ya da refah getirmedi, getirmeyecek. Yıkımdan, sefaletten, hastalıktan, çevre kirliliğinden beslenen sermaye emekçileri yok sayan yoz bir yönetim biçimini dayatıyor. Bu gerçekleri artık görmeyen kalmadığı için emperyalistlerin paralı uşakları dahi sosyal demokrat çözüm reçeteleriyle karşımıza çıkıyorlar.

İkincisi, emperyalistler dünyayı yönetemiyorlar; sadece onlar değil işbirlikçileri olan devletler de buhran içinde. Yaşanan krizi kendi rejim araçlarıyla çözemedikleri gibi bu ayaklanmaları kararlı bir biçimde ezemiyorlar. NATO'dan Birleşmiş Milletler'e, Dünya Bankası'ndan IMF'ye tüm emperyalist kurumlar, kendi içlerindeki çatışma nedeniyle felç oldular. Bugünün ayaklanmaları da esas olarak bu bunalımdan cesaret alıyor. Dünyanın dört bir yanında gelişmeler birbirinden farklı ama hiç de ağır aksak olmayan bir tempoda devrimci durum eşiğine doğru ilerliyor.

PROLETARYANIN DEVRİMCİ ÖNDERLİK BUNALIMI

Tam bu noktada bugünün ayaklanmalarıyla yirmi yıl önceki küreselleşme karşıtı hareketler arasındaki benzerlik ortaya çıkıyor. O zaman bu hareketlerin bağımsız ve devrimci bir önderliği yoktu, bugün de yok. Devrimci bir parti olmayınca bu hareketlere birbiriyle rekabet eden emperyalistlerin ya da onların uzantısı unsurların farklı kanatları müdahale ediyor. Hareketlerin hiçbiri emperyalist paylaşım mücadelesinin bir parçası olmaktan kurtulamıyor. İsyen edenler Hong-Kong'da İngiliz mandası isterken, Bolivya'da, daha önce Brezilya'da ve Venezuela'da olduğu gibi Amerikancı planlarının bir parçası oluyorlar. Şili'de, Lübnan'da sosyal-demokrat gerici akımların peşine takılıyorlar.

Proletaryanın önderlik bunalımı dünyanın her yerinde kendini belli ediyor. Devrimci partinin inşası sadece yaşadığımız topraklar için değil, dünyanın dört bir tarafı için en öncelikli görevdir. Bugünün ihtiyacı esas olarak

dünyanın dört bir yanındaki devrimci kalkışmaları ortak bağımsız bir siyasi hatta seferber edecek leninist bir dünya partisidir. Komünist Enternasyonal'in yeniden inşasıdır.

EMPERYALİST ZİNCİRİN EN ZAYIF HALKASI TÜRKİYE

Ama bugün esas olarak başka bir nokta üzerinde durmak, tüm bu isyan dalgasının ortasında bir suskunluğa bürünmüş topraklarımıza dönmek, bu suskunluğun nedenlerini açıklamak gerekir. Yanıbaşında Suriye İç Savaşı yaşanan, on yıllardır bastırılmayan bir Kürt Baharı'nın hüküm sürdüğü Türkiye'de nasıl olur da kayda değer bir kitle eylemi gerçekleşmez? Yanıt bekleyen soru budur.

Üstelik Türkiye'deki koşullar, devrimci bir patlamayı heryerdekinden fazla kışkırtmaktadır. Erdoğan adım adım devleti merkezileştirmiş, böylelikle uzunca bir süredir Ak Saray'ı emekçiler nezdinde Türkiye'de yaşanan her türlü felaketin sorumlusu kılmıştır. Buna karşılık gerileyen Erdoğan bu denli merkezi bir devleti kendi istediği şekilde de hareket ettirememektedir. Bir dizi şaibeli seçimin ardından geniş kesimlerin nezdinde sandıktan gelen meşruiyetini adım adım yitirmiştir. Tüm bu hamleler de derdine deva olmamış, siyaseten MHP'ye teslim olması bile seçimlerde topladığı oyların kademeli olarak azalmasını engelleyememiştir. Bugün için Erdoğan kendi partisi içindeki parçalanmaları bile önleyecek durumda değildir.

Erdoğan ayakta kalabilmek için bir iç savaş başlattı, ama bundan da sonuç alamadı. Devlete hâkim olamadığı için ne kararlı bir şiddet politikası izleyebildi ne de ülkedeki gerilimi düşürücü adımları atabildi. Bir yandan kayyım atamaya devam ederken diğer yandan Eren Erdem'i, Mehmet Altan'ı, Barış Akademisyenlerini tahliye etmek zorunda kalmaktadır.

Yürüttükleri iç savaşta tıkananlar bu tıkanıkları aşmak için Rojava'ya tankları sürdüler ama orada da çuvalladılar, Kürtlerin mevzilerini imha edemedikleri gibi işgalci pozisyonlarını uluslararası düzlemde tescillettiler. Uluslararası güçlerin sınır devriyeliğini üstlenmeye zorla razı edildiler. Son NATO zirvesinde de belli olduğu gibi hiçbir emperyalist güce yaranamayan Erdoğan ABD merkezli taleplere de boyun eğmek zorunda kaldı. Gire Spi'ye ilerleyen tanklar Cumhur İttifakı'nı kayda değer bir biçimde yukarı çekmediği gibi Türkiye'yi Suriye'de barışın sağlanmasının bir numaralı engeli haline getirdi.

Cumhuriyet tarihinin en büyük rejim krizi sürerken Erdoğan'ın yürüttüğü iç savaştan vazgeçememesi aslında karşısındaki muhalefet bloğunu dağıtamadığının itirafı gibidir. Bu da aslında ülkenin emekçi ve ezilenlerinin de eskisi gibi yönetilmek istemediğini göstermektedir.

TÜRKİYE'DEKİ SESSİZLİK OPORTÜNİSTLERİN MARİFETİDİR

Demek ki Türkiye'deki eylemsizliğin nesnel koşullarla ilişkisi yoktur. Hatta tam tersini öne çıkarmalı: Sadece tarihsel ve yapısal açmazları nedeniyle değil aynı zamanda içinden geçtiğimiz dönemdeki siyasi dinamikler itibarıyla bir devrime en yakın ülke Türkiyedir. En kuvvetli devrimci dinamiklere sahip Türkiye, emperyalist zincirin zayıf halkasıdır.

Zaten tam da bu devrimci dinamiklerin büyüklüğü nedeniyle emperyalistler Türkiye'de Bolivya'da, Hong-Kong'da, Mısır'da olduğu gibi bir kitle hareketinin önünü açmaya yeltenmiyorlar. Amerika, Türkiye'de bir devrimden ürktüğü için imkânsız deniyor, Erdoğan'dan bir sokak hareketi olmaksızın kurtulmanın yollarını zorluyor. Türkiye'de sokak hareketlerinin temsil ettiği bu dinamiğin hiçbir emperyalist odak tarafından denetlemeyeceğini en iyi emperyalistler bilmektedir.

Bugün Türkiye'de kitle hareketinde yaşanan durgunluğun nedeni solun zayıflığı değil gücüdür. Meclisteki en büyük üçüncü parti HDP'dir. HDP'nin içinde ya da dışında başka sol akımların mensubu bir dizi milletvekili bulunmaktadır. Sol tarihinin hiçbir döneminde bu mevzilere erişememiştir. Hükümetin tüm saldırılarına karşın söz konusu akımlar ve diğerleri siyasi faaliyetlerini kesintisiz ve eskisi kadar güçlü sürdürebilmektedir. Ancak bu akımların gücünü asıl başka bir yerde aramak gerekir. Söz konusu akımlar, başta elbette HDP gelmek üzere, Gezi Ayaklanması'nda, 6-7 Ekim Kobanê eylemlerinde, 10 Ekim katliamında sokağa çıkmış kitleleri evlerine dönmeye ikna edecek kadar güçlülerdir. Solun bu gücü kitleleri Erdoğan'ı bir ayaklanma olmaksızın geriletmenin mümkün olduğu fikrine ikna etmesini, kitleleri parlamenter çözüme razı etmesini mümkün kılmaktadır.

SOLUN GÜCÜ DEVRİMCİLERİN DEĞİL TASFİYECİLİĞİN GÜCÜDÜR

Türkiye'deki solun gücü kesinlikle devrimcilerin gücü değildir. Tasfiyeciliğin gücüdür. Bugün sol hareketin başını çekenler "dünyanın çok değiştiğini" kimi zaman mahcup bir edayla çoğu zaman ise sözüm ona "somut durumun somut tahlilini yapmanın" gururuyla söyleyenlerdir. Onlar yeni ve devrimci bir örgüt iddiasını yükseltmek yerine kendi örgütlerini dağıtıp, etkisizleştirip kitle partilerine katılmanın propagandasını yapanlardır. Bu kesimlerin emekçi hareketinin yükselişinin önündeki en önemli engel olduğunu söylemek gerekir.

Sol akımlar bugün dünyanın dört bir yanındaki eylem dalgasına gıptayla bakıyor. Bu hareketlerin rüzgarını Türkiye'ye getirmeye, onlara Türkiye'den ses vermeye uğraşıyorlar. Ne tuhaf ki aynı kesimler Suriye'de iç savaşın son bulmasını da destekliyorlar. Türkiye'de toplumsal kutuplaşmaya çıkanlar da onlar. Tek adam rejimini geriletme adına, "kahraman Türk ordusuna Allaha muvaffakiyetler" dileyen İmamoğlu'nu destekleyenler de onlar. Bu kesimlerin dünyadaki hareketlere selam yollamalarına aldanmamalı, onlar aslında bu hareketlerin örgütsüzlüğüne, iktidar perspektifinden yoksun olmasına övgüler düzüyorlar. Bu hareketlerin dışına çıkamadığı reformist çerçeveyi onların başarısının koşulu olarak görüyorlar. Dolayısıyla Türkiye'de bir halk hareketi oluşturmak için öncelikle devrimci, hatta politik bir tutum takınmaktan vazgeçmek gerektiğini savunuyorlar. Kitlelerin sorunlarına en geri içerikle alabildiğine örgütsüz bir şekilde ses vermeyi hedefliyorlar.

Dünyadaki hareketlere bakıp bu hareketlerin "geçim sorunları" nedeniyle ortaya çıktığı sonucuna varanlar tam da bu nedenle yoksulluğu protesto etmek için bir miting düzenleme kararı aldıklarında zamları ve asgari ücreti gündem ederlerse emekçilerin politikleşeceğini, böylelikle dünyadaki hareketlerle uyumlu bir hareketin Türkiye'de de filizleneceğini düşünüyorlar.

Bunlar Erdoğan'ın soğanın fiyatından şikayet edenlere "Bir merminin fiyatı kaç lira, biliyor musun?" diye çıktığı bir ülkede oluyor. Tanklarını Afrin'e, askeri birliklerini Haseke'ye göndermiş bir ülkede, Selahattin Demirtaş'ın halkı savaşa kıskırtmaktan mahpus olduğu bir ülkede.

KÜRTLER İNSAN DEĞİL Mİ?

Pankartlarına insanca yaşamak istediğini yazanlar asgari ücrete, emekli-

likte yaşa takılanlara, zamlara ilişkin ayrı ayrı inceliklerle düşünülmüş talepler sıralıyor. Kimsenin aklına Serekaniye'de evleri yakılanlar, Kobanê'de bombardımanda bacaklarını kaybeden çocuklar gelmiyor. Kürtler insan değil mi? Onların insanca yaşamasına fırsat vermeyen bir hükümete açıkça karşı çıkmadan insanca yaşama talebi yükseltmenin herhangi bir samimiyeti olabilir mi?

Herkes haklı olarak kadına yönelik şiddeti, tecavüzü lanetliyor. Ama ezilen bir ulusun topraklarının postallarla ezilmesinden daha büyük bir tecavüz olabilir mi?

Hükümetin Kürtleri kan ve göz yaşına boğmasına, Kürtlerin üzerindeki boyunduruğu bir kat daha katmerlendirmesine sessiz kalmak kötüdür. Ama en kötüsü suya sabuna dokunmayan bir savaş karşıtlığıdır, zevahiri kurtarmak için "Savaşa Hayır!" şiarını yükseltmektir.

İnsanca yaşamak isteyenler, insanca bir yaşam için mücadele etmek, sömürücülere, zorbalara karşı savaşmak gerektiğini bilirler. Mazlum doğanların yanında olmak için özgürlük için savaşmak gerektiğini savunurlar. Ezilenlerin savaşı her koşulda meşrudur, bu savaşı "savaşa hayır" diyerek küllendirmek değil, ona yaşadığımız topraklardaki mücadeleyi büyüterek kekemelemeden destek vermek gerekir.

Hükümetin hareketleri Cumhur İttifakı'nın oyunu arttırmıyor. Demek ki karşımızda güçlü bir şoven dalga yok. Bilakis Erdoğan kendi partisini bile kendi politikalarına ikna edemiyor. Ama yine de sol akımlar şovenizme teslim oluyorlar. KÖZ'ün dışında kimse "Kahrolsun Şovenizm! Kürtlerin Esaret İşçilerin Esaretidir!" diyemiyor. Bu durumun sebebi soldaki yaygın parlamentarist hesaplardır. Dünyanın değiştiğine, ayaklanmalar ve proleter devrimler çağının bittiğine çoktan hüküm vermiş sol akımlar Türkiye'de toplumsal muhalefeti sözüm ona yükseltmek için iç barışın sağlanmasını bekliyor buna katkı sunmak için öne çıkıyorlar. Erdoğan'dan parlamenter yollarla kurtulmak hayaliyle Millet İttifakı ile oluşan cephenin zayıflamasını istemiyorlar. Bu nedenle Kürtlerin uğradığı zulüm karşısında sessizler, emekçileri ve ezilenleri burjuvazi ile işbirliği yapmaya ve şovenizme teslim olmaya mecbur bırakıyorlar.

Dünyanın ayaklanmalarla çalkalanmaya yeni yeni başladığı, daha büyük patlamaların eli kulağında olduğu bir dönemde bu uzlaşmacı hesaplar başarısızlığa mahkumdur. Zira geçelim politik işçileri Türkiye'de ortalama bir siyasi bilince sahip bir emekçi bile bugün ülkedeki en önemli siyasal sorunun hükümetin başlattığı ve sınır dışına yaydığı iç savaş olduğunun farkındadır. Emekçiler nezdinde asgari bir güven uyandırmanın ilk koşulu bu konu hakkında tutum almak olsa gerek. Bu konuda tutum alamayanlar, emekçilerin yaşamda karşılaştığı basit gerçekleri tekrarlamının ötesine geçemeyenler, en basit bir gündelik talebe dair bir mücadele bile öremezler.

O halde bugün hükümetin ve onun iç savaşı Türkiye sınırlarının dışındaki Kürtlerin üzerine yıkma girişimlerinin karşısında açıktan karşı çıkmalı.

Ekmek için verilecek mücadelenin bir numaralı koşulu şovenizmin karşısında durmaktır.

EN BÜYÜK İNSANLIK BU DÜZENE BAŞKALDIRMAKTIR

Sermaye düzeninin insanlık dışı ve insanlık haysiyetine düşman olduğu her vesileyle kendini göstermektedir.

Bu şartlarda emekçileri ve ezilenleri yoksulluk sınırlarında yaşamaya razı etmek onları insanlık dışı bir yaşama razı etmek anlamına gelir. Sendika yöneticilerinin ve onların peşinden giden reformistlerin bunun için çabalamaları şaşkıncı değildir bir yenilik de değildir.

Ama emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını savunma sorumluluğu sermaye egemenliği altında ezilenleri bu aşağılık düzene başkaldırma çağrısını yükseltmeyi ve bu başkaldırının sorumluluğunu üstlenmeyi gerektirir.

Kapitalizm insanlığın düşmanıdır ve kapitalizm şartlarında en büyük insanlık bu düzene başkaldırmaaktır. Kapitalizm koşullarında insanca yaşamak kapitalizmi tarihin çöplüğüne atmak üzere mücadele etmekle ve bu mücadeleye öncülük etmekle olur.

Kahrolsun Şovenizm!

Kürtlerin Esareti, İşçilerin Esaretidir!

KOMÜNİST KÖZ, YEREL, SÜRELİ, AYLIK SİYASİ GAZETE ARALIK 2019 ÖZEL SAYI: 1 SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ŞÜKRÜ DEMİR
YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAK SOKAK ELİF İŞHANI DAİRE: 5 KAT: 2 KADIKÖY – İSTANBUL E-POSTA: kozonline@gmail.com WEB
ADRESİ: www.kozgazetesi.org
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MALTEPE MAHALLESİ GÜMÜŞSUYU CADDESİ ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL TEL:
0212 577 54 92